

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยจำแนกตามประเภทของข้อความ 5 ประเภท คือ ข้อความเชิงบรรยาย ข้อความเชิงรายละเอียด ข้อความเชิงเหตุผล ข้อความเชิงเปรียบเทียบ และข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสุ่มมาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น กล่าวคือ ในครั้งแรกผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่เปิดสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จากท้องที่การศึกษา 8 ท้องที่ ในกรุงเทพมหานคร มาท้องที่การศึกษาละ 2 โรงเรียน ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียน ทั้งสิ้น 16 โรงเรียน จากตัวอย่างประชากรโรงเรียนแต่ละโรงเรียนที่สุ่มมาได้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนสายวิชาสามัญ โดยสุ่มอย่างง่ายมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 16 ห้องเรียน รวมตัวอย่างประชากรนักเรียน ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 480 คน (ดูรายละเอียดการสุ่มตัวอย่างประชากรในภาคผนวก ค)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการวิเคราะห์ ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบสอบนี้เป็นแบบปรนัย จำนวน 75 ข้อ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไข โดยผ่านการพิจารณาความเหมาะสมจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบ ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ จากการทดลองใช้แบบทดสอบครั้งที่ 1 ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบได้เท่ากับ 0.92 แล้วผู้วิจัยจึงหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนก ผลการวิเคราะห์พบว่า มีข้อสอบที่มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 70 ข้อ ผู้วิจัยได้คัดข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าวเก็บไว้ แล้วนำเอาข้อสอบที่มีค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ มาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง และตัดข้อสอบบางข้อทิ้งไปเพื่อความเหมาะสม หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 จากการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบ ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ พบว่า แบบสอบชุดนี้มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.93 มีค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ กล่าวคือ มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจ จำแนกตั้งแต่ 0.20-0.69 เป็นแบบสอบจำนวนทั้งสิ้น 75 ข้อ คะแนนเต็ม 75 คะแนน

จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ จำนวน 480 คน ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 2 ชั่วโมง แล้วนำผลมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการวิเคราะห์ ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความ โดยได้ค่า
มัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 41.54 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.39 ของคะแนนเต็มทั้งหมด

2. เมื่อพิจารณาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความ โดยจำแนก
ตามประเภทของข้อความ 5 ประเภท ได้แก่ ข้อความเชิงบรรยาย ข้อความเชิงรายละเอียด
ข้อความเชิงเหตุผล ข้อความเชิงเปรียบเทียบ และข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความ เรียงตามลำดับ
ดังนี้ คือ ข้อความเชิงรายละเอียด ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 9.31 หรือคิดเป็นร้อยละ
62.07 ของคะแนนเต็ม ข้อความเชิงบรรยายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 8.56 หรือคิดเป็น
ร้อยละ 57.07 ของคะแนนเต็ม ข้อความเชิงเปรียบเทียบ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ
8.35 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.67 ของคะแนนเต็ม ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข ได้ค่า
มัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 8.08 หรือคิดเป็นร้อยละ 53.07 ของคะแนนเต็ม และข้อความเชิง
เหตุผลได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 7.24 หรือคิดเป็นร้อยละ 48.27 ของคะแนนเต็ม

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยข้างต้น มีประเด็นที่น่าสนใจที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้คือ

1. ความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความโดยรวมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ ค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม เท่ากับ 55.39
ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน หากพิจารณาตามเกณฑ์การวัดและประเมินผลระดับความ
สามารถด้านการอ่านของกระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 20) ที่ได้ระบุให้ช่วงคะแนนร้อยละ
50-59 เป็นผลการเรียนในระดับค่อนข้างอ่อน หรือเทียบเท่ากับเกรด 1 เท่านั้น จะเห็น
ได้ว่า ความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนยังไม่น่าพอใจนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่าน อาทิเช่น อังคนา
วงศ์สินิท (2524 : 65-68) ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) พรพรรณ
บุญพัฒนาภรณ์ (2529 : 50-54) วิภา สังข์ทองจีน (2530 : 72-73) และสุมนทนา

วิรุฬห์ (2531 : 80-81) ซึ่งได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนในทักษะต่าง ๆ และในระดับต่าง ๆ และพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำ

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้เรียนยังไม่ได้รับการฝึกฝนให้อ่านข้อความ หรือบทอ่านที่พบในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูอาจไม่มีการเน้นสอนให้นักเรียนวิเคราะห์โครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความ ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความคิดของผู้เขียนเท่าที่ควร ผู้เรียนจึงยังไม่สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์และความหมายระหว่างประโยคกับประโยคเข้าด้วยกัน จนเป็นข้อความที่ต่อเนื่องได้ อีกทั้งผู้เรียนอาจไม่ได้ตระหนักถึงคำชี้แนะที่แสดงถึงสัมพันธภาพในข้อความมากเท่าที่ควร หรืออาจมีความเข้าใจคำแสดงสัมพันธภาพในระดับค่อนข้างต่ำ ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของ เบญจกรณ์ ฉัตรนะรัชต์ (2524 : 77-81) กัญญาทิพย์ สิงหะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์ (2525 : 37-38) และสุนทรี กิตติโสภากร (2531 : 45-47) ที่ปรากฏผลว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจคำสัมพันธภาพในระดับค่อนข้างต่ำจนถึงปานกลาง ซึ่งนับว่ายังอยู่ในขั้นที่ไม่น่าพอใจนัก นอกจากนี้ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจและตระหนักถึงความแตกต่างของรูปแบบการเรียบเรียงข้อความ ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะข้อความหรือบทอ่าน ที่นำมาใช้ให้ผู้เรียนฝึกอ่านนั้น ยังไม่สามารถแสดงโครงสร้างของข้อความหรือรูปแบบการเรียบเรียงความคิดของผู้เขียนได้อย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการสอนอ่านของครูผู้สอน รวมทั้งบทเรียนต่าง ๆ ได้เน้นการอ่านเพื่อการสื่อสารมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ข้อความหรือบทอ่านที่นำมาใช้ยังมีเนื้อหาที่ซ้ำซากจำเจ มีการนำเนื้อหามาปรับให้ง่ายจนเกินไปหรือมุ่งอธิบายการใช้ภาษาเฉพาะอย่างมากเกินไป (ทรงพร อิศโรวรกุล 2529 : 37) ดังนั้น ข้อความหรือบทอ่านไม่ควรจะง่ายและสั้นเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะในการสังเกตรูปแบบหรือโครงสร้างของข้อความและความสัมพันธ์ภายในข้อความได้อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งครูผู้สอนควรเน้นสอนให้ผู้เรียนรู้จักสัมพันธภาพทางความหมายภายในข้อความ ตระหนักถึงความคิดหลัก ความคิดรองของผู้เขียน เพื่อจะให้เกิดความคิดรวบยอดในสิ่งที่อ่าน (ผ่าน บาลโพธิ์ 2528 : 27-35) ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของงามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521 : 203-206) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า วิธีการสอนภาษา

อังกฤษที่เหมาะสมในปัจจุบัน คือ การวิเคราะห์ข้อความ ครูผู้สอนควรชี้ให้ผู้เรียนเข้าใจและรู้ถึงความสำคัญของคำสัมพันธ์ความต่าง ๆ ที่ใช้เชื่อมโยงข้อความด้วยและในขณะเดียวกันการนำความรู้เรื่อง โครงสร้างข้อความมาใช้ในการเรียนการสอนก็จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของข้อความได้อย่างมีประสิทธิภาพ จดจำข้อมูลที่อ่านได้มากขึ้น (Wayne H. Slater 1985 : 712)

แต่อย่างไรก็ตาม การที่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากความสามารถในการแยกแยะประเภทของข้อความ โดยสังเกตรูปแบบการเรียบเรียงของผู้เขียนนั้น เป็นทักษะการอ่านที่ต้องอาศัยความสามารถ ความรู้ ความคิดพอสมควร ทั้งความรู้ด้านภาษา ความสามารถในการไต่ตรอง วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของผู้เขียนข้อความ ความสามารถในการสังเกตความคิดหลัก ความคิดรอง รวมไปถึงความรู้และประสบการณ์ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งถ้าผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์เช่นนี้ ก็อาจทำให้มีอุปสรรคในการอ่านข้อความได้ บางคนอาจคิดว่าทักษะการอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์นี้ ควรใช้กับผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไป แต่จริง ๆ แล้วครูผู้สอนสามารถปลูกฝังทักษะนี้ได้ตั้งแต่ระดับต้น ไม่จำเป็นต้องให้อ่านได้ตีเสียก่อน และอาจเริ่มฝึกฝนได้จากภาษาแม่ในวิชาเนื้อหาต่าง ๆ จากนั้นผู้เรียนก็จะสามารถถ่ายโอนทักษะนี้จากภาษาแม่มาสู่ภาษาอังกฤษได้ไม่มากก็น้อย (กัญดา ธรรมมงคล 2526 : 27-28) ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกฝนให้รู้จักวิเคราะห์ข้อความที่ได้อ่านมาโดยตลอด โดยครูชี้ให้ผู้เรียนสังเกตว่าข้อความประเภทต่าง ๆ นั้นมีโครงสร้างการเรียบเรียงต่างกันอย่างไร มีความสัมพันธ์กันภายในอย่างไร มีคำชี้แนะแสดงสัมพันธ์ภาพทางความหมายอะไรบ้าง ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์แยกแยะข้อความได้แม่นยำมากขึ้น อ่านข้อความได้เข้าใจมากขึ้น ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

2. เมื่อพิจารณาตามความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความ โดยจำแนกตามประเภทของข้อความ 5 ประเภท คือ ข้อความเชิงบรรยาย ข้อความเชิงรายละเอียด ข้อความเชิงเหตุผล ข้อความเชิงเปรียบเทียบ และข้อความเชิงปัญหาและ

การแก้ไข พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถวิเคราะห์และบ่งบอกข้อความเชิงรายละเอียด (collection) ได้มากที่สุด กล่าวคือ ได้ค่ามัธยิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 62.07 และกลุ่มตัวอย่างสามารถวิเคราะห์และบ่งบอกข้อความเชิงบรรยาย (description) ได้เป็นอันดับรองลงมา คือ ได้ค่ามัธยิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 57.07

การที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และเข้าใจข้อความเชิงรายละเอียด (collection) ได้มากที่สุดนั้น อาจเป็นเพราะ ข้อความประเภทนี้มีโครงสร้างการเรียบเรียงที่ค่อนข้างชัดเจน คือ เป็นการให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อ โดยจัดเรียงรายละเอียดต่าง ๆ ตามลำดับขั้นตอนกระบวนการ หรือตามลำดับเวลา อีกทั้งมีคำชี้แนะที่แสดงสัมพันธภาพของข้อความที่ชัดเจนพอสมควร เช่น first, then, next เป็นต้น หรืออาจมีคำแสดงลำดับเวลาให้เห็นชัดเจน ซึ่งเป็นลักษณะที่นักเรียนคุ้นเคยเป็นอย่างดีในบทเรียน เช่น บทเรียนเกี่ยวกับการถามทาง กระบวนการในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องราวที่เกิดตามลำดับเวลา อีกทั้งนักเรียนยังอาจถ่ายโอนประสบการณ์ในชีวิตประจำวันจากภาษาแม่ และวิชาเนื้อหาอื่น ๆ ที่ตนเคยได้พบเห็นการเรียบเรียงข้อความเชิงรายละเอียดนี้อยู่บ่อย ๆ ทำให้สามารถเข้าใจและระบุข้อความประเภทนี้ได้มากกว่าและแม่นยำกว่าประเภทอื่น โดยไม่เกิดความสับสนมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบนจามิน วัตสัน (2524 : 77-81) ที่พบว่า ในแบบสอบวัดความเข้าใจเครื่องสัมพันธภาพ นักศึกษาตอบเครื่องสัมพันธภาพที่แสดงลำดับขั้นได้มากที่สุด และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุนทร กิตติโสภากูร (2531 : 45-47) ที่พบว่า ในแบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความ นักศึกษาตอบสัมพันธภาพที่แสดงเวลา (time) ได้มากเป็นอันดับที่สองจาก 16 ประเภท เพราะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพบได้บ่อย และคุ้นเคยดีอยู่แล้ว ซึ่งคำแสดงลำดับเวลาก็เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียดเช่นกัน

ส่วนการที่นักเรียนสามารถวิเคราะห์และเข้าใจข้อความเชิงบรรยาย (description) ได้เป็นอันดับรองลงมา ก็อาจเนื่องมาจาก ข้อความเชิงบรรยายนี้ มีโครงสร้างการเรียบเรียงที่เป็นพื้นฐานที่สุด เป็นการบรรยายหรืออธิบายความอย่างกว้าง ๆ เกี่ยวกับหัวข้อ

เรื่องในแง่คุณสมบัติหรือคุณลักษณะ ซึ่งก็เป็นรูปแบบที่นักเรียนพบเห็นได้บ่อยเช่นกัน ซึ่งโครงสร้างหรือรูปแบบข้อความเชิงบรรยายนี้ จะตอบคำถามในเชิง "What is it?" นั่นเอง นักเรียนจะคุ้นเคยเป็นอย่างดีในบทเรียนและในกิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา จากการวิจัยของ เฟิร์น ซี มอสโควิทซ์ (Fern C. Moskowitz 1989 : 2841-A) ที่พบว่า ครูผู้สอนมีความเห็นว่า โครงสร้างข้อความเชิงบรรยาย (description) เป็นโครงสร้างที่ง่ายและเป็นพื้นฐานมากที่สุด สอนให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายที่สุด ดังนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนในส่วน of ข้อความเชิงบรรยายได้มากเป็นอันดับรอง อาจเป็นเพราะเป็นลักษณะข้อความที่พบเห็นบ่อยและครูผู้สอนก็ได้เน้นการฝึกฝนการอธิบายความต่าง ๆ มาพอสมควร เพราะนักเรียนเข้าใจได้ไม่ยากนัก และถ้าได้รับการฝึกตั้งแต่ระดับต้นและต่อเนื่องมาโดยตลอด นักเรียนก็จะสามารถวิเคราะห์และบ่งบอกข้อความเชิงบรรยายได้แม่นยำยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่า ประเภทของข้อความที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำได้เป็นอันดับที่ 3 คือ ข้อความเชิงเปรียบเทียบ (comparison) ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิต คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 55.67 ถึงแม้ว่า ข้อความเชิงเปรียบเทียบจะมีรูปแบบการเรียบเรียงที่ค่อนข้างชัดเจน และมีคำชี้แนะบ่งบอกสัมพันธภาพในข้อความอย่างชัดเจนเช่นกัน แต่นักเรียนก็ไม่สามารถเข้าใจและตีความหมายได้ว่า ข้อความนั้น ๆ แสดงความสัมพันธ์ในเชิงเปรียบเทียบได้อย่างไร หรืออาจเกิดความสับสนว่า คำชี้แนะที่ปรากฏอยู่แสดงความหมายในเชิงเปรียบเทียบหรือไม่ ทำให้นักเรียนบ่งบอกข้อความเชิงเปรียบเทียบได้ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนไม่ค่อยได้เน้นคำชี้แนะแสดงการเปรียบเทียบ ให้กับนักเรียนมากเท่าที่ควร โดยเฉพาะในด้านความหมาย เช่น คำว่า "however" ซึ่งมักจะแปลความหมายว่า "อย่างไรก็ตาม" ถ้ามองผิวเผินดูเหมือนจะไม่สื่อความหมายในเชิงเปรียบเทียบ แต่โดยแท้จริงแล้วเราใช้คำว่า "however" เพื่อบ่งบอกความขัดแย้ง การที่นักเรียนไม่เข้าใจความหมายอย่างถ่องแท้ ก็อาจทำให้เกิดความสับสนขึ้นได้ ดังนั้นการเน้นให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำชี้แนะแสดงสัมพันธภาพภายในข้อความ จึงนับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง (ผ่าน บาลโพธิ์ 2528 : 37) หรืออีกกรณีหนึ่ง คำแสดงการเปรียบเทียบบางคำ นักเรียนอาจไม่คุ้นเคยก็เป็นได้ เช่น on the contrary, whereas และ while เป็นต้น ทั้งนี้

เพราะในแบบเรียนต่าง ๆ นั้นคำแสดงการเปรียบเทียบที่เข้าใจยากมักไม่ปรากฏ ผู้เรียนจะพบเห็นแต่คำแสดงการเปรียบเทียบที่เข้าใจได้ง่าย และความหมายตรงตัว เช่น but เป็นต้น และครูผู้สอนอาจไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนรู้ว่า คำบางคำสามารถนำมาใช้แสดงการเปรียบเทียบได้ เช่น คำว่า "while" ซึ่งอาจเป็นคำแสดงเวลาหรือแสดงการเปรียบเทียบก็ได้ ขึ้นอยู่กับบริบทของข้อความ

จากผลการวิจัยพบว่า ประเภทของข้อความที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้น้อยเป็นอันดับ 4 และน้อยที่สุด คือ ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem-solution) ได้ค่ามัธยเลขคณิต คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 53.07 และข้อความเชิงเหตุผลได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 48.27 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไขนั้น เป็นรูปแบบการเรียบเรียงข้อความที่นักเรียนไม่คุ้นเคย นักเรียนอาจจะพบลักษณะข้อความเช่นนี้ได้ในกิจกรรมประเภทปัญหาและการแก้ไข (problem-solving) ซึ่งก็เป็นกิจกรรมที่ยุ่งยากและใช้เวลามากพอสมควรในการจัดภายในห้องเรียน ครูผู้สอนจึงอาจไม่ได้เน้นกิจกรรมนี้ให้นักเรียน หรืออีกกรณีหนึ่ง อาจเป็นเพราะโครงสร้างของข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไขค่อนข้างซับซ้อน กล่าวคือ เริ่มต้นจากการเสนอสิ่งที่เป็นปัญหา ซึ่งอาจมีสาเหตุของปัญหาเข้ามาแทรก แล้วผู้เขียนจึงเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหานั้น การเรียบเรียงในลักษณะนี้อาจทำให้นักเรียน เกิดความรู้สึกสับสนกับโครงสร้างข้อความเชิงเหตุผล ซึ่งผู้เขียนจะเสนอสาเหตุแล้วตามมาด้วยผล หรือเสนอผลที่เกิดเนื่องมาจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง ถ้าหากว่านักเรียนไม่วิเคราะห์ให้ลึกซึ้งว่า ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายหลักหรือต้องการเสนอความคิดหลักอย่างไรในข้อความนั้น นักเรียนก็อาจไม่เข้าใจและบ่งบอกข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไขได้ โดยอาจคิดว่า ปัญหาคือสาเหตุ และการแก้ไขคือผล

ข้อความประเภทที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้น้อยที่สุด คือ ข้อความเชิงเหตุผล (cause-effect) ซึ่งน่าจะเป็นข้อความที่นักเรียนคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว และพบเห็นได้บ่อยในบทเรียนต่าง ๆ แต่การที่นักเรียนเข้าใจและระบุข้อความประเภทนี้ได้น้อยที่สุดนั้น อาจเนื่องมาจาก นักเรียนเกิดความสับสนกับโครงสร้างการเรียบเรียงข้อความเชิงปัญหาและการ

แก้ไข ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งจากการได้พูดคุยและสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างหลังจากที่ได้ทำแบบทดสอบเสร็จสิ้นแล้ว นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งได้บอกว่า การบ่งบอกข้อความประเภทอื่น ๆ ไม่ค่อยมีปัญหามากนัก แต่สำหรับบางข้อความรู้สึกไม่แน่ใจว่า เป็นการบอกสาเหตุและผล หรือปัญหาและการแก้ไข อีกกรณีหนึ่ง เมื่อพิจารณาในด้านคำชี้แนะที่แสดงสัมพันธ์ภายในเชิงเหตุผลนั้น อาจเป็นไปได้ว่า นักเรียนไม่คุ้นเคยกับความหมายของคำบางคำ เช่น bring about ..., consequently, for, therefore เป็นต้น ในหลักสูตรนั้น กำหนดให้ผู้เรียนอ่านข้อความแล้วสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ภายในข้อความ แต่ในทางปฏิบัติ แบบเรียนต่าง ๆ จะปรากฏเฉพาะคำแสดงเหตุผลที่เข้าใจง่าย และไม่หลากหลาย ทั้ง ๆ ที่คำชี้แนะแสดงเหตุผลที่ใช้กันอยู่จริง ๆ ในหนังสือและบทความต่าง ๆ มีอยู่มากมายหลายคำ และครูผู้สอนอาจไม่รวบรวมคำแสดงเหตุผลที่มีอยู่หลากหลายนั้นมาสอนให้ผู้เรียนได้คุ้นเคย จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถสังเกตได้ว่าข้อความนั้น ๆ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลอยู่ จากงานวิจัยของเฟิร์น ซี มอสโควิทซ์ (Fern C. Moskowitz 1988 : 2841-A) พบว่า ครูผู้สอนให้ความคิดเห็นว่า โครงสร้างหรือรูปแบบของข้อความที่คิดว่ายากที่สุดสำหรับผู้เรียน คือ โครงสร้างข้อความเชิงเหตุผล (cause-effect) ทั้ง ๆ ที่ครูผู้สอนในระดับเกรด 4 และเกรด 5 ได้พยายามฝึกฝนผู้เรียนโดยให้อ่านบทอ่านที่เป็นเนื้อหาวิชาต่าง ๆ อยู่เสมอ ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ว่า การวิเคราะห์ความเป็นเหตุเป็นผลนั้น ชับซ้อนพอสมควร ต้องพยายามตีความให้ได้อย่างชัดเจนว่า สิ่งหนึ่งเป็นเหตุหรือเป็นผลของอีกสิ่งหนึ่งหรือไม่

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่า การวิเคราะห์โครงสร้างการเรียบเรียงข้อความประเภทต่าง ๆ เป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนมาโดยตลอด ตั้งแต่เรียนในระดับต้น ทั้งนี้เพราะข้อความแต่ละประเภทจะมีลักษณะเฉพาะอย่าง และอาจมีส่วนที่ใกล้เคียงกันได้ อีกทั้งในบทอ่านบทหนึ่ง ก็อาจมีรูปแบบหรือโครงสร้างการเรียบเรียงข้อความหลายประเภทปะปนกันอยู่ก็ได้ ถ้าผู้เรียนรู้จักสังเกตการเรียบเรียงข้อความแต่ละประเภทได้ ก็จะช่วยการอ่านได้มากขึ้น ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้รับการสอนและฝึกฝนทักษะด้านนี้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นผู้เรียนเองก็ควรที่จะพยายามฝึกหัดอ่านบทอ่านที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยใช้

การวิเคราะห์ความคิดของผู้เขียน ใจความหลัก ใจความรอง วิเคราะห์รูปแบบการ
เรียบเรียงข้อความ ก็จะมีส่วนช่วยพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ

1.1 ผู้บริหารควรได้มีการปรับปรุงหลักสูตร โดยเน้นในจุดประสงค์ที่จะให้
ผู้เรียนสามารถเข้าใจโครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความประเภทต่าง ๆ รวมทั้ง
ทั้งปรับปรุงเนื้อหาในบทเรียนให้สอดคล้อง เพื่อจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และ
สามารถนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อความไปใช้ได้อย่างแท้จริง

1.2 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ควรพยายามจัดหาแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ
ประเภทของข้อความให้กับครูผู้สอนอ่านภาษาอังกฤษ อาทิเช่น บทความและหนังสือต่าง ๆ ที่
เน้นเนื้อหาในด้านประเภทของข้อความทั้ง 5 ประเภท และแบบฝึกหัดการอ่านที่แสดงถึงความ
แตกต่างของประเภทของข้อความได้อย่างชัดเจน เพื่อให้ครูผู้สอนมีโอกาสศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้
คุ้นเคยและเข้าใจหลักการและรูปแบบของข้อความประเภทต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์
ในการสอนอ่านต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ในการสอนอ่าน ครูผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจว่า ประโยคแต่ละ
ประโยคในข้อความหนึ่ง ๆ นั้นมีได้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ในทางตรงกันข้ามประโยคแต่ละประโยค
จะมีความตามอีกประโยคหนึ่งเสมอ กล่าวคือ มีความสัมพันธ์กันอยู่ ผู้สอนจึงควรเน้นสอนใน
ระดับข้อความให้มากขึ้น และผู้เรียนจะสามารถเข้าใจข้อความที่ตนอ่านได้ดียิ่งขึ้น ด้วยการ
ใช้สิ่งชี้แนะทางภาษา ได้แก่ คำสัมพันธ์ความ เข้ามาช่วยเชื่อมโยงความหมายในข้อความ
หนึ่ง ๆ เข้าด้วยกัน ดังนั้นครูผู้สอนก็ควรเน้นสอนความรู้ในเรื่องคำสัมพันธ์ความให้กับผู้เรียน
ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจข้อความหรือบทอ่านได้ดียิ่งขึ้น

2.2 ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนรู้จัก และสังเกตโครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความประเภทต่าง ๆ ในขณะที่อ่านข้อความ โดยครูอาจใช้เทคนิคต่าง ๆ เข้าช่วย เช่น การใช้แผนผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อความภายในบทอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการหาความคิดหลักและความคิดรองของผู้เขียน และสามารถสรุปลักษณะของข้อความแต่ละประเภทจากแผนผังได้ หรือครูอาจผสมผสานทักษะการเขียนกับการอ่านเข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นผู้เขียนข้อความประเภทต่าง ๆ ทั้ง 5 ประเภทด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความคิดของผู้เขียนและลักษณะการเรียบเรียงข้อความแต่ละประเภทได้ดีขึ้น เมื่อต้องเปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้อ่าน

2.3 ผู้สอนควรได้พยายามเลือกเน้นบทอ่านที่น่าสนใจ เป็นบทอ่านที่พบจริงในชีวิตประจำวัน ทั้งที่เป็นข้อความยาวและสั้น ซึ่งเน้นให้เห็นลักษณะของข้อความทั้ง 5 ประเภทปะปนกัน นำมาใช้ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยเสริมความรู้ในเรื่องประเภทของข้อความ และให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของข้อความแต่ละประเภทได้อย่างแท้จริง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการทำวิจัยเรื่องเดียวกันนี้กับกลุ่มผู้เรียนระดับสูงขึ้นไป

3.2 ควรได้มีการศึกษาว่า การเน้นสอนให้ผู้เรียนรู้จักโครงสร้างของข้อความประเภทต่าง ๆ จะมีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจหรือต่อการจดจำข้อความที่อ่านหรือไม่ โดยอาจเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่นอีกก็ได้

3.3 ควรทำการวิจัยว่า ความรู้ในเรื่องศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ของผู้เรียนจะมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจประเภทของข้อความมากน้อยเพียงใด